

Калинова сопілка

Ліна Костенко

Ми з нею разом підем по гриби.
Вона мене ненавидить, я знаю.
Шумлять мені берези і дуби,
шумлять вітри Славутича й Дунаю:

— Ой, стережися, дівчино, їй!
Вона той ніж взяла не для опеньків.
Там чорнолісся, там глухі гаї,
німі провалля і дощі сліпенькі.

Вона ледача бабина дочка.
А ти дочка ненависна, ти дідова.
Вона того лиш тільки і чека,
коли ви до гущавини підійдете.

Гей, озирнись!.. А ніколи мені.
Та й берегтись була б мені охота.
Ненавість їй висотує всі дні,
а в мене завжди є якась робота.

Спокійна я. Аж міниться вона.
Все між дерев скрадається у пущі.
Ножа виймає, а того й не зна:
такі, як я, беззахисні, — немрущі.

Коли ж мене в ялиннику густім
таки уб'є ота брехлива дівка, —
минуть віки... Калинова сопілка
всю правду скаже голосом моїм.